

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3379/2563

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรสงคราม โจทก์ นาย ข. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 3, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 29/9, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 36, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 56/4, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 56, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 มาตรา 20

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.วิ.อ. มาตรา 158 บัญญัติแต่เพียงว่า คำฟ้องต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับวันเวลาและสถานที่อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีเท่านั้น ส่วนรายละเอียดที่ว่า ใครจะเป็นผู้นำจับ ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร เป็นรายละเอียดที่โจทก์อาจนำสืบได้ในชั้นพิจารณาโดยไม่จำเป็นต้องกล่าวในคำฟ้องโดยละเอียด เพราะข้อเท็จจริงดังกล่าวมิใช่สาระสำคัญแห่งการกระทำผิดของจำเลย เมื่อปรากฏว่าโจทก์ได้บรรยายฟ้องโดยระบุว่าการจับกุมความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2560 มีผู้นำจับนำความมาแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้จับกุมคดีนี้และมีคำขอท้ายฟ้องให้จ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับแล้ว การที่จำเลยให้การรับสารภาพย่อมแสดงว่าจำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว มาตรา 7 แห่ง พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 บัญญัติให้จ่ายเงินรางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาลสั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งริบไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล เมื่อของกลางคดีนี้เป็นทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดไม่อาจนำออกขายได้ และศาลใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่ปรับ กรณีจึงไม่มีเงินที่ได้จากการขายของกลางหรือเงินค่าปรับที่จะส่งจ่ายสินบนและเงินรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 8 ได้ ส่วนความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ 9/2558 เรื่อง ห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้าบารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้าตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 มาตรา 36, 56 วรรคหนึ่ง นั้น พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2562 มาตรา 20 และมาตรา 31 ให้เพิ่มเติมมาตรา 29/9 วรรคสอง และมาตรา 56/4 ทั้งมาตรา 37 ยังบัญญัติให้คำสั่งของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ออกตามมาตรา 36 และมาตรา 38 ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนที่ พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2562 ใช้บังคับให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะมีคำสั่งใหม่หรือมีคำสั่งยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ดังนั้น การกระทำความผิดฐานขายสินค้าบารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า โดยฝ่าฝืนคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ 9/2558 เรื่อง ห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้าบารากู่ บารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู่ น้ำยาสำหรับเติมบารากู่ไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า ยังบัญญัติให้เป็นความผิดอยู่ แต่โทษจำคุกตามกฎหมายใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยไม่ว่าในทางใดตาม ป.อ. มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทลงโทษให้ถูกต้อง

ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 3, 4, 242, 246 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 มาตรา 36, 38, 56, 56/1 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 72 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91 ระเบียบกลาง จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับ และจ่ายเงินรางวัล แก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลย มีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 246 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 มาตรา 36, 56 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งของอันตนพึงรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านพิธีการศุลกากร หรือเป็นของที่ นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ปรับ 859,312 บาท ฐานฝ่าฝืนคำสั่ง คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เรื่อง ห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้าบารากู บารากูไฟฟ้าหรือ บุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู น้ำยาสำหรับเติมบารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า จำคุก 1 ปี และปรับ 100,000 บาท ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี และปรับ 10,000 บาท รวมจำคุก 2 ปี และปรับ 969,312 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่ การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 12 เดือน และปรับ 484,656 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษ จำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระ ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขัง เกินหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปี ระเบียบกลาง ส่วนที่โจทก์ขอให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับ และจ่ายเงินรางวัล แก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมายนั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์มิได้บรรยายในคำฟ้องให้ชัดเจนว่า มีผู้นำจับ ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าคดีนี้มีผู้นำจับ ฉะนั้น จึงให้จ่ายรางวัลแก่เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งจับกุมผู้กระทำความผิดร้อยละสิบของราคาของกลาง โดยให้จ่ายจากเงินที่ได้จากการขาย ของกลางซึ่งศาลสั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งริบนั้นไม่อาจขายได้ ให้จ่ายจาก เงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาลตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 และมาตรา 8 วรรคสอง ส่วนคำขอให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับตามกฎหมายนั้นให้ ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนพึงรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาใน ราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านพิธีการศุลกากร หรือเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยง การเสียภาษีอากร จำคุก 1 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 เดือน เมื่อ รวมโทษในความผิดฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้วเป็นจำคุก 18 เดือน ไม่รอการลงโทษ และไม่ปรับ กับให้จ่ายเงินสินบนร้อยละสามสิบ และจ่ายเงินรางวัลร้อยละสิบห้าของราคาของกลาง

ที่ศาลสั่งรับตามพระราชบัญญัติศาลการฯ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7, 8 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในประเด็นแรกว่า โจทก์มิได้บรรยายฟ้องถึงรายละเอียดว่า มีใครเป็นผู้นำจับ เมื่อไร อย่างไร เพียงบรรยายฟ้องตอนท้ายว่า ในการจับกุมมีผู้นำจับจึงเป็นการบรรยายฟ้องที่ไม่ชัดเจน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาให้จำเลยสินบนแก่ผู้นำจับจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 บัญญัติแต่เพียงว่า คำฟ้องต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับวันเวลาและสถานที่อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีเท่านั้น ส่วนรายละเอียดที่ว่าใครจะเป็นผู้นำจับ ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร เป็นรายละเอียดที่โจทก์อาจนำสืบได้ในชั้นพิจารณา โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวในคำฟ้องโดยละเอียด เพราะข้อเท็จจริงดังกล่าวมิใช่สาระสำคัญแห่งการกระทำผิดของจำเลย เมื่อปรากฏว่าโจทก์ได้บรรยายฟ้องโดยระบุว่า ในการจับกุมความผิดตามพระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ.2560 มีผู้นำจับ นำความมาแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้จับกุมคดีนี้ และมีคำขอท้ายฟ้องให้จ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับแล้ว การที่จำเลยให้การรับสารภาพยอมแสดงว่าจำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยกระทำความผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์และเป็นการกระทำความผิดครั้งแรก หลังจากถูกจับกุมจำเลยให้ความร่วมมือกับพนักงานเจ้าหน้าที่และให้การรับสารภาพมาโดยตลอด ขอศาลฎีกาลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษให้แก่จำเลยนั้น เห็นว่า เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมของกลางเป็นเครื่องสูบบุหรี่ไฟฟ้า 59 เครื่อง หัวสำหรับใส่เครื่องสูบบุหรี่ไฟฟ้า 120 หัว แท่นชาร์จ์บุหรี่ไฟฟ้า 13 กล่อง และน้ำยาเติมบุหรี่ไฟฟ้าแยกบรรจุในหลอดพลาสติกใส ขวดแก้วใส และเกลลอนขนาดต่าง ๆ มีปริมาณมากถึง 105,618 ซีซี ถือว่ามีปริมาณมากและส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภคในวงกว้าง อีกทั้งจำเลยยังมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาต พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องราวร้ายแรง ไม่สมควรรอกการลงโทษจำคุกให้จำเลยที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ใช้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษให้จำเลยนั้นต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาแล้ว ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ให้จ่ายเงินสินบนร้อยละสามสิบ และจ่ายเงินรางวัลร้อยละสิบห้าของราคาของกลางที่ศาลสั่งรับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7, 8 นั้น เห็นว่า มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้จ่ายสินบนและเงินรางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาลสั่งรับเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งรับไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล เมื่อของกลางคดีนี้เป็นทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดไม่อาจนำออกขายได้ และศาลใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่ปรับ กรณีจึงไม่มีเงินที่ได้จากการขายของกลางหรือเงินค่าปรับที่จะส่งจ่ายสินบนและเงินรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 8 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาให้จ่ายเงินสินบนร้อยละสามสิบ และจ่ายเงินรางวัลร้อยละสิบห้าของราคาของกลางที่ศาลสั่งรับมานั้น จึงเป็นการไม่ชอบ ส่วนความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ 9/2558 เรื่อง ห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้าบารากุ บารากุไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากุ น้ำยาสำหรับเติมบารากุไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้าตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 มาตรา 36, 56 วรรคหนึ่งนั้น พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2562 มาตรา 20 และมาตรา 31 ให้เพิ่มเติม มาตรา 29/9 วรรคสอง และมาตรา 56/4 ทั้งมาตรา 37 ยังบัญญัติให้คำสั่งของคณะกรรมการ

คุ้มครองผู้บริโภคที่ออกตามมาตรา 36 และมาตรา 38 ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2562 ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีคำสั่งใหม่หรือมีคำสั่งยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ดังนั้น การกระทำความผิดฐานขายสินค้าบาราเก๋ บาราเก๋ไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า หรือตัวยาบาราเก๋ น้ำยาสำหรับเติมบาราเก๋ไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า โดยฝ่าฝืนคำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ 9/2558 เรื่อง ห้ามขายหรือห้ามให้บริการสินค้า "บาราเก๋ บาราเก๋ไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า หรือตัวยาบาราเก๋ น้ำยาสำหรับเติมบาราเก๋ไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้า" ยังบัญญัติให้เป็นความผิดอยู่ แต่โทษจำคุกตามกฎหมายใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยไม่ว่าในทางใดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทลงโทษให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 มาตรา 36 วรรคสอง (เดิม), 29/9 วรรคสอง (ที่แก้ไขใหม่), 56/4 (ที่แก้ไขใหม่) ให้ยกคำขอของโจทก์ที่ขอให้จ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับ และจ่ายเงินรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมตามกฎหมาย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

สิทธิโชค อินทวิเศษ · วัชรินทร์ สุขเกื้อ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3379/2563>